

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 19711/2022
18.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Гордане Комненић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Радивоје Кастратовић, адвокат из ..., против туженог Института за ортопедско - хируршке болести „Бањица“ Београд, чији је пуномоћник Јованка Зечевић Анђелковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1938/22 од 31.08.2022. године, у седници већа одржаној дана 18.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1938/22 од 31.08.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1938/22 од 31.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1938/22 од 31.08.2022. године одбијене су као неосноване жалбе парничних странака па је потврђена пресуда Вишег суда у Крагујевцу П 98/21 од 18.04.2022. године, којом је ставом првим изреке одбијен приговор месне ненадлежности суда у Крагујевцу, као неоснован, ставом другим изреке делимично усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужилци на име накнаде нематеријалне штете исплати и то: на име душевних болова због умањења животне активности износ од 1.184.000,00 динара, за претрпљене физичке болове износ од 700.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 600.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због наружености износ од 500.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 18.04.2022. године до коначне исплате, ставом трећим изреке одбијен тужбени захтев за разлику од укупно потраживаних износа накнаде нематеријалне штете на име душевних болова због умањења животне активности од 2.500.000,00 динара, за претрпљене физичке болове од 1.500.000,00 динара и за претрпљени страх од 1.400.000,00 динара до досуђених износа накнаде нематеријалне штете за ове видове штете из става другог изреке, као неоснован, ставом четвртим изреке обавезан тужени да тужилци на име трошкова парничног поступка

исплати износ од 586.000,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до коначне исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног суда, услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. ЗПП у конкретном случају нису испуњени. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Образложење побијане пресуде је у складу са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права из члана 200. Закона о облигационим односима и чланова 28. и 32. Закона о здравственој заштити („Службени гласник РС“, бр. 107/2005... 57/2011), па нема разлога који указују на потребу новог тумачења права, као ни потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Ревизијским наводима се не указује на неуједначену судску праксу нити се у погледу одлучивања о висини правичне новчане накнаде за нематеријалну штету прилажу различите одлуке других судова. Поред тога, разлози ревизије се у претежном делу односе на битну повреду одредаба парничног поступка због чега се посебно ревизија не може изјавити и оспорава утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП.

На основу члана 404. став 2. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је нашао да изјављена ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 31.10.2017. године, са тужбеним захтевом којим се потражује накнада штете у износу од 5.900.000,00 динара, што представља вредност предмета спора, а вредност побијаног дела је 2.984.000,00 динара што представља противвредност 25.372,27 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, 04.02.2020. године (1 евро = 117,6087 динара).

Како се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела од 2.984.000,00 динара, не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић